

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.394/2024/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe, eljáró képviselő: dr. Torday Gábor kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	Vármegyei1 Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Borbély Erika kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (12. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 18.K.701.494/2023/11. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2021. október 1-től 2023. január 31. napjáig (a továbbiakban: peresített időszak) a helységi Rendőrkapitányság állományában körzeti megbízottként, helységi I. működési körzetben teljesített szolgálatot. A körzeti megbízotti beosztásához nem tartozóan rendszeresen végzett a körzeti megbízotti működési körzetén kívül, a rendőrkapitányság teljes illetékességi területén járőri, járőrvezetői, járőrparancsnoki és egyéb (TIK küldési, átkísérési, stb) szolgálati feladatokat, melyek ellátásáért megbízási díj megfizetését kérte. Az ennek érdekében előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a peresített időszakra bruttó 463.800 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. A megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 75%-ában határozta meg; keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a) és c) pontjait, valamint (5) bekezdését jelölte meg.

[3] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, vitatva annak jogalapját és összecszerűségét.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek bruttó 463.800 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára alapított megbízási díj igény tekintetében a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 09.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB szabályzat) 15. pontjával összefüggésben utalt arra, hogy a körzeti megbízotti csoport létrehozása nem eredményezheti a körzeti megbízott eredeti működési körzetének a megváltoztatását, annak alperes által állított kibővülését. Az alperes nem igazolta a perben, hogy a felperes által megjelölt szolgálatok ellátása megfelelt a KMB szabályzat 21. pontjában foglalt feltételeknek; az alperes KMB szabályzat 21/c. pontjára hivatkozása alaptalan; a TIK küldéseknek is csak egy része felelt meg a KMB szabályzat 21/d. pontjában írt feltételeknek; a KBM szabályzat 25/a. pontja értelmében az átkísérés tiltott. Így a keresetben megjelölt feladatok ellátása többletfeladatnak minősült, figyelemmel arra, hogy a járőrszolgálati (és egyéb) feladatok nem tartoztak a felperes kinevezés szerinti beosztásához. A KMB szabályzat kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a hivatásos állomány tagjának ehhez kell igazodnia a munkaköri leírás elkészítésekor, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők; a körzeti megbízotti feladatok és a járőrfeladatok ellátása elválik egymástól. A felperes nyilatkozatára, az alperesi kimutatásra, a más perben felvett és csatolt tanúvallomásra és a TIK küldések listájára utalva megállapította, hogy a felperes nem eseti jelleggel, hanem munkaidejének nagy részében járőrfeladatokat hajtott végre, illetve olyan feladatok ellátására

kötelezték, amelyek a működési körzetén kívül estek. A KMB szabályzat 2022. augusztus 12. napjától bekövetkező módosítása sem eredményezi az alperes megbízási díj alóli mentesülését, mert a KMB Szabályzat alperes által hivatkozott módosítása a Hszt.-vel és a belügyminiszter irányítása alatt álló szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelettel (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) ellentétes, a körzeti megbízott továbbra is megbízási díjra jogosult, ha a működési körzetén kívül rendszeresen lát el szolgálati feladatokat. Mindez a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra való jogosultságot megalapozza. A felperes igényét a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja alapján is megalapozottnak ítélte, figyelemmel arra, hogy a felperesnek a járőri beosztásba tartozó feladatokat azért kellett a saját feladatai mellett egyidejűleg ellátni, mert az alperes által csatolt állománytáblázatból megállapíthatóan a rendőrkapitányságon rendszeresített számos járőri, járőrvezetői, járőrparancsnoki státusz mindvégig betöltetlen volt, így a meglévő járőrállománnyal a járőrszolgálati feladatokat nem lehetett ellátni. A keresetben a törvényi mértékek között megjelölt 75%-os mértékű megbízási díj a felperes munkaidejének jelentős részében ellátott többletmunkára és tilalmazott feladatokra figyelemmel nem tekinthető eltúlzottnak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását; másodlagosan annak megváltoztatását kérte oly módon, hogy a másodfokú bíróság a felperes keresetét a 2022. szeptember 1-től 2023. január 31-ig terjedő időszakra vonatkozóan utasítsa el; harmadlagosan pedig az elsőfokú ítélet részben történő megváltoztatását kérte azzal, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított díjazást a 2022. szeptember 1-től 2023. január 31-ig terjedő kereseti időszak vonatkozásában 50%-ra mérsékelje. Megsértett jogszabályhelyként a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 342. § (1) bekezdését, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseit, a Hszt. 71. § (1) és (5) bekezdését, valamint a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 15. § (1) bekezdésében foglaltakat jelölte meg. Továbbá érvelése szerint az elsőfokú bíróság jogkérdésben eltért a Kúria Mfv.10.751/2016. számú, valamint Kf.39.053/2021. számú ügyben hozott határozataiban foglaltaktól.

[6] Eljárási kifogásként kifejtette, hogy a felperes működési körzete nem tartozott KMB csoportba, illet védíratában sem állított, így az elsőfokú ítélet nem felel meg a Pp. fellebbezésben hivatkozott rendelkezéseinek, a kereseti kérelemhez és a védíratához kötöttségnek. Az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, amikor azt állapította meg, hogy a KMB szabályzat jogszabályba ütközik. Elmulasztotta rögzíteni a KMB szabályzat módosítására vonatkozó érveit és azt, hogy milyen jogi szempontok alapján vetette el őket. A bíróság indokolási kötelezettsége magában hordozza, hogy a felek által felvetett csoportosításban adja meg a választ az általuk felvetett és az ügy elbírálása szempontjából jelentős jogkérdésekre. Továbbá az általa hivatkozott, a Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.700.405/2023/5. számú végzésében foglaltakat sem alkalmazta, az elsőfokú bíróság az ott említett vizsgálati kötelezettségének sem tett eleget, az általa irányított tart irányadónak tartott szempontokat nem emelte ki, mindezek mellőzéséről nem adott számot.

[7] Anyagi jogi érvelésében előadta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Hszt. 71. § (1) és (5) bekezdéseiben foglaltakat, mivel nem vette figyelembe, hogy a KMB szabályzat 2022. augusztus 12. napi hatályú módosítását követő időszakra vonatkozóan eltérő vizsgálati szempontok mentén kerülhet megállapításra, hogy mi minősül szolgálati beosztáshoz tartozó és ahhoz nem tartozó feladatkörnek. A módosított KMB szabályzat 2. pont b)-c) alpontjaiban foglalt feladatok esetében ugyanis a körzeti megbízott a rendőrkapitányság illetékességi területén belül köteles eljárni. A körzeti megbízottak által ellátott feladatok tartalmilag nem módosultak, ugyanakkor az illetékességi terület kibővült a rendőrkapitányság teljes illetékességi területére. Amennyiben tehát a felperes a KMB körzetén kívül, de a rendőrkapitányság illetékességi területén belül jár el, az a beosztásához tartozik. Az elsőfokú bíróság ítélete ezzel összefüggésben nem vette figyelembe azon, fentebb megjelölt kúriai döntéseket, melyek rögzítették, hogy amennyiben van az adott beosztásra nézve kógens ORFK utasítás, úgy ez esetben az jelöli ki a beosztáshoz tartozó feladatokat. A fentiek okán az elsőfokú bíróság döntése ellentétes a Jat. 1. § (4) bekezdése alapján alkalmazandó 15. § (1) bekezdésével. Az elsőfokú bíróság azáltal, hogy a KMB szabályzat rendelkezéseit azok módosulását követően meg sem kísérelte alkalmazni, így a Jat. fenti rendelkezéseibe ütköző módon járt el. A harmadlagos – az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadó – fellebbezési petituma vonatkozásában érvelést a fellebbezés nem tartalmazott.

[8] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, Érvelése szerint a megállapított tényállás alapján abból lehetséges kiindulni, hogy a felperes rendszeresen, a körzeti megbízotti beosztása ellenére a rendőrkapitányság teljes illetékességi területén látott el járőrszolgálatot. Rámutatott, hogy a körzeti megbízott járőrszolgálatba csak kivételesen osztható be, kizárólag a működési körzetében, járőrrel közösen. Hangsúlyozta, ahogyan a munkaköri leírások, úgy a TIK küldések sem adnak alapot a munkakör kibővítésére. A KMB szabályzat módosításával összefüggésben kifejtette, a jogalkotó azáltal, hogy a körzeti megbízotti feladatokba a járőr beosztás feladatait szinte teljes egészében beemelte, nem teremtette meg a foglalkoztatás bírói gyakorlat által megkívánt jogszerűségét. A KMB szabályzat módosításával teljesen kiüresedne a körzeti megbízotti beosztás tényleges és lényeges tartalma, a 30/2015. BM rendelet és a Hszt. szabályozási rendszere. Végezetül hangsúlyozta, hogy az alperes fellebbezésében a megbízási díj mértékének leszállítására vonatkozó kérelmét sem jogszabálysértéssel, sem a vizsgálandó releváns feltételek meghatározásával nem indokolta; vitatása pusztán az általa helyesnek vélt havi összeg megjelölésén alapszik.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[9] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatkor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes a körzeti megbízotti csoport kivételével az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást nem vitatta,

eljárási jogszabálysértésként a kereseti kérelemhez kötöttség, valamint az indokolási kötelezettség megsértésére hivatkozott, ezen túl az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól, továbbá az összecszerűség körében az elsőfokú bíróság által elvégzett mérlegelést vitatta.

[11] A felülbírálati jogkörét illetően a másodfokú bíróság rögzíti, hogy az alperes fellebbezésében hivatkozott a Pp. 342. § (1) bekezdésének megsértésére, amely jogszabályi rendelkezés azonban a közigazgatási perben a Kp. 6. §-a alapján nem alkalmazandó. A Kp. 85. § (1) bekezdése – miszerint a bíróság a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a kereseti kérelem korlátai között vizsgálja – a keresethez kötöttségre nézve sajátképi szabályokat tartalmaz, amelynek megsértésére az alperes nem hivatkozott. A védíratához kötöttséget pedig a Kp. szabályai ésszerűen nem ismerik, mert a bírói döntés korlátját az alperesi oldalról alapesetben a közigazgatási cselekmény (egyedi döntés) indokolása képezi. Ettől függetlenül az elsőfokú ítélet jogszabálysértő voltát még eredményezheti a védíratban felhozott releváns kérdésekre történő reagálás elmaradása. Így a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet indokolásában szereplő körzeti megbízotti csoporttal kapcsolatos okfejtést a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdései alapján az iratszerűség és az indokolás jogszerűsége körében vizsgálta. Az elsőfokú bíróság a felperes megbízási díjra való jogosultságát a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) és c) pontjai alapján egyaránt megállapította. Ezzel szemben az alperes a fellebbezésében ugyan megjelölte a Hszt. 71. § (1) bekezdésének megsértését, azonban a jogszabálysértés indokait kizárólag a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja tekintetében adta elő, míg a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja megsértésével összefüggően a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait nem rögzítette. Az elsőfokú bíróság megbízási díj mértékére vonatkozó mérlegelési tevékenysége kapcsán az alperes hivatkozott a Hszt. 71. § (5) bekezdésének megsértésére, de a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait e tekintetben sem adta elő. Ezért – a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel – az ítéltábla a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti jogalap és az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége jogszerűségének körében nem vizsgálódhatott, mivel a fellebbezésnek e körben nem voltak olyan érvei, amelyeket a másodfokú bíróság összevethetett volna az ítéleti indokolással. Ekként a fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában e döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel – az elsőfokú ítéleti indokolás részbeni mellőzésével – a másodfokú bíróság az alábbiak szerint értett egyet.

[12] Az alperes alappal hivatkozott a rendőrkapitányságon nem létrehozott körzeti megbízotti csoporttal kapcsolatos védíratí érvelésének hiányára. A rendelkezésre álló iratokból következően a rendőrkapitányságon körzeti megbízotti csoport nem működött, és az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy az alperes a felperes megbízási díj iránti igényét a körzeti megbízotti csoport létrehozására tekintettel nem tartotta alaposnak. A peres iratok tartalmából nem következő valótlan ténymegállapítás, és ezzel összefüggő jogi indokolás a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseibe ütközik, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet [60]-[61] bekezdéseiben szereplő okfejtést mellőzi. Ezen eljárási szabályszegés azonban az ügy érdemi elbírálására nem hatott ki, mert a további elsőfokú ítéleti tényállást az alperes nem vitatta, és az elsőfokú bíróság a felperes által a körzeti megbízotti körzetén kívül, a rendőrkapitányság illetékességi területén ellátott többletfeladatait vizsgálta.

[13] Az alperes fellebbezésének tartalma szerint arra is helyesen hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság hatáskörén túlterjeszkedve állapította meg, hogy a KMB szabályzat 2022. augusztus 12. napjától módosuló szabályai a Hszt.-vel és a 30/2015. BM rendelet szabályaival ellentétesek. A Kp. 2. § (1) bekezdésénél fogva a bíróság feladata, hogy eljárásával a közigazgatási tevékenységgel megvalósított jogsértéssel szemben – erre irányuló megalapozott kérelem esetén – hatékony jogvédelmet biztosítson. Az elsőfokú bíróság arra rendelkezett hatáskörrel, hogy a felperes megbízási díj iránti igényét elbírálja [Kp. 5. § (4) bekezdés], és ennek során abban a jogkérdésben kellett állást foglalnia, hogy a keresetben megjelölt feladatok a felperes szolgálati beosztásához nem tartozó többletfeladatnak [Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pont] tekinthetők-e. A jogkérdés elbírálásához értelmeznie kellett a Hszt., a 30/2015. BM rendelet és a KMB szabályzat rendelkezéseit, e körben állást kellett foglalnia abban, hogy a KMB szabályzat rendelkezései alapján a felperes körzeti megbízási beosztásához tartozik-e a rendőrkapitányság teljes illetékességi területén a járőri, járőrszolgálati feladatok ellátása. A perbeli jogkérdés eldöntésén túl nem foglalhatott állást a Jat. 23. § (4) bekezdés c) pontja szerint közjogi szervezetszabályozó eszköz KMB szabályzat esetleges jogszabályba ütközése tekintetében, mert annak vizsgálata az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 37. § (2) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság hatásköre. A közigazgatási per kereteit meghaladó jogi indokolás a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseibe ütközik, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet [62] bekezdésében szereplő okfejtést mellőzi. Ezen eljárási szabályszegés azonban az ügy érdemi elbírálására nem hatott ki, mert az elsőfokú bíróság a felperes megbízási díjra jogosultságot a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja alapján is megállapította.

[14] Az alperes az elsőfokú ítélet jogi indokolását azon okból is kifogásolta, hogy az nem a felek által kialakított csoportosításnak megfelelően adja meg a választ az egyes jogkérdésekre, ám az elsőfokú ítélet az eldöntendő jogkérdésekre indokolt választ ad. Az a körülmény, hogy az alperes számára az indokolás – esetleg – nem meggyőző, nem a jogi indokolási kötelezettség megsértése körében sérelmezhető, hanem az adott, alkalmazott anyagi, illetve eljárási jogszabályhelyhez kapcsolódóan, annak mikénti értelmezése szempontjából. Az Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból bontotta ki [7/2013. (III. 01.) AB határozat]. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ugyanakkor a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása [30/2014. (IX. 30.) AB határozat]. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie és nem minden egyes részletre (Kfv.VII.38.187/2021/11.). Az ítéltábla ennek tükrében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében adott jogi indokolás az indokolási kötelezettség alkotmányos követelményének is megfelelt, az alperes ezzel kapcsolatos kifogása pedig megalapozatlan volt.

[15] A másodfokú bíróság már utalt rá, hogy az alperes a felperes megbízási díjra jogosultsága tekintetében a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti jogalap fennállását, az ehhez szükséges tényállás megalapozottságát, miszerint a felperes betöltetlen járőri szolgálati

beosztást látott el, a fellebbezési érvelésében nem vitatta, ezért a marasztalás jogalapjának hiányát sikerrel alátámasztani nem tudta. A Hszt. 71. § (1) bekezdésének egyes pontjaiban felsorolt többletfeladatok bármelyike, ha az (5) bekezdés értelmében a hivatásos állomány tagja a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, megbízási díjra jogosít. Amint arra a Kúria a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett Kf.III.39.398/2021/5. számú ítéletében rámutatott, „a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott feltételek nem azonosíthatóak a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában megjelöltekkel. Erre figyelemmel, ha az elsőfokú ítélet a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontján alapul, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott feltételek fennállását vitató fellebbezés nem lehet megalapozott.” Az alperes fellebbezésében kifejtett álláspontja, hogy a felperes által ellátott feladatok a beosztásához tartoztak, nem érinti a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti esetkört.

[16] Mindezek értelmében a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjában megfogalmazott jogalap megállapításának jogszerűségét az alperes nem kifogásolta, ettől a fellebbezés keretei között eljáró másodfokú bíróság sem térhetett el, ezen jogalap fennállását el kellett fogadnia. Így az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította meg, hogy a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján megbízási díjra jogosít. Ezért a felek között a megbízási díj jogalapja körében fennálló jogvita másik esetkör szerinti kérdését, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt feltételek teljesülését, az ezzel összefüggő jogszabályi rendelkezések megsértését és azt, hogy az elsőfokú bíróság e körben jogkérdésben eltért-e a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától, már nem vizsgálta.

[17] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[18] A pervesztes alperes a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja és 3. § (5) bekezdése alapján köteles a jogi képviselő által kifejtett munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére. A felperes által a pertárgyérték szerint megállapíthatónál (11.595 forint) kissé magasabb összegben felszámított jogi képviselői munkadíj a ténylegesen elvégzett tevékenységnek megfelelt, és a fellebbezés által felvetett számos tény- és jogkérdésből adódóan az ügy bonyolultságával arányos volt.

[19] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli. A fellebbezési eljárási illeték összege az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 37.104 forint.

[20] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[21] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. március 19.

dr. Németh Andrea s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.	dr. Bíró Péter s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró